

M 292 748

Rekrut

244

František Tichý

b

1.

Ráno bylo příjemně, nebe se klubalo dorůžova a vítr ustal. V předsíni jsem si nervózně nasadil systémový port, co se mu vznešeně říkalo thinker. Oddechl jsem si, když se mi před očima rozlila známá zlatavá clona s řadou informačních ikon. Jsem totální socka, ale do šestnácti to budu muset vydržet, když jsou rodiče tak retro. Pak si snad nebudu muset nasazovat tuhle vykopávku, ale píchnu mi čip jako spolužákům. A taky budu moct být v Systému připojený permanentně a ne jen v časech, kdy to máma uzná za vhodné. Naštěstí se mi Feri ani Miky nesmějou. Dobrý kluci, chtělo se mi říct, ale hned jsem to zahnal, protože takové označení juniorů bylo nedoporučené.

„Dávej na sebe pozor,“ zněl v uších hlas ženského rodiče, ještě když jsem s funěním mířil do kopce k hlavní křižovatce.

Zaber a dýchej. Zaber a dýchej... opakoval jsem si a v uších se mi ozvala hudba. Překvapivě mi thinker vybral zase Čajkovského 1812. Opřel jsem se do pedálů a rozhlédl se. Stezky, domy i alej před mýma očima prosekávala oranžová linka s popisem trasy, hodnotami rychlosti, odhadem dojezdu, vlevo běžely hodnoty mého krevního tlaku, tepové frekvence, glykemie, predikce fyziologických hodnot během jednotlivých úseků cesty... Dneska jsem nějak pomalý.

Ozval se signál a vpravo nahoře se objevila Feriho tvář.

„Přijmout,“ vyslovil jsem nahlas. Bicykl automaticky převzal autopilot a elektromotor jemně zabzučel a zkorigoval rychlost.

„Čus, jéčko,“ zahuhlal Feri, evidentně ještě za stolem doma v kuchyni, kde se cpal lupínkama s jogurtem. „Už spíduješ do školy?“

„Jak vidíš... Vo co gou?“ odpověděl jsem udýchaně.

„Mám zásek. Spadla nám doma celá síť. Řekneš třídní, že na exhibici dorazím pozdějc?“

„Proč jí nezavoláš sám?“ zašklebil jsem se, protože mi bylo jasný, že fejkuje. Vzápětí jsem zahrnul podle červené šipky, která zablikala v prostoru přede mnou.

„Nechci ji otravovat takhle po ránu. A pak...“

„Ó ká. Ale mákni. Nezapomeň, že máme domluvenej zápas,“ odpustil jsem si poznámku, že jim síť padá nějak moc často, a bezmyšlenkovitě jsem pokračoval cestou, kterou mě vedla navigace.

„Dvanáct minut do cíle... rest point tři minuty,“ ozval se hlas oblíbeného herce. Co je to za blbost, proč mě to vede tudy?

„Naplněnost močového měchýře 80 procent, přestávka nutná.“ Zablikala červená kontrolka. Ou šit, to kvůli močení nestihnu exhibici, pitomý automaty, blesklo mi hlavou. Zabrzdil jsem smykem, položil kolo na okraj cesty a thinker si na chvíli sundal. Ten bude zase řvát, usmál jsem se a popošel k nejbližšímu stromu, stáhnul kalhoty školní uniformy, co se jim nedal rozepnout poklopec, a velkým obloukem vypustil nádrž. Kolem byl klid, jen zdálky doléhal šum dálnice. Vážně už bylo načase, ale abych kvůli tomu jezdil na odpočívadlo, mě ani nehne. Vzápětí jsem si ale uvědomil, jak by to dopadlo, kdyby tak uvažoval každý. Asi by společenství dlouho nefungovalo. Rebel, tak mi říkali ve škole. A mě to trochu štválo a doufal jsem, že ty svoje záchvaty dokážu ovládnout. Najednou mě mrzelo, že jsem porušil další pravidlo.

Opřel jsem se do pedálů a cesta se znovu rozjela proti mně. Dlouhá ulice mezi navlas stejnými rodinnými domky, parkoviště u sportovní haly, alej, co jsme ji v rámci třídního týmbildingu před pár lety pomáhali sázet...

Zpomalil jsem a otočil hlavu směrem, odkud se vždycky připojoval. Ale nikdo nebyl na dohled a ani v navigační mapě na pozadí jsem jeho tečku neviděl.

„Kól Simi... Ó ká...“ zadal jsem do Systému akustický pokyn, a když se chvíli nic nedělo, zastavil jsem a opřel se nohou o zem.

„Haj, Jony...“ objevila se konečně v poli přede mnou spolužá-
kova tvář.

„Krásné ráno, jsem kousek od vás... na našem místě... tak si
říkám, jestli třeba dneska nepojedeš?“

„Díky, to je fajn, ale dneska to na kole nedávám. Měl jsem
těžkou noc... promiň.“

„Takže zase zůstaneš online?“

„Ne, už je to mnohem lepší. Jedu s rodičem... už se na vás
fakt těším...“

„Gúd, juniore. Bude to v pohodě, uvidíš... Musíš věřit...
všechno se spraví,“ zakončil jsem naučenou frází.

Vzápětí mi před očima začala výhrůžně blikat navigační
šipka a melodický hlas připomněl, že mám nejvyšší čas vyrazit.

Ke škole jsem navzdory obavám Systému, že přijedu pozdě,
dorazil pět minut před srazem. Rámy jsem prošel i s bicyklem,
na displeji zablikalo moje jméno a čas příjezdu. Za rohem
jsem ho zaparkoval do kóje naší třídy a pokračoval po modré
čáře na dvůr. Virtuální obraz před očima zmizel, ve škole žádná
individualizovaná aplikace, včetně spojení s venkem, nefun-
govala. A jako pokaždé se mi na chvíli rozbušilo srdce a polilo
mě horko.

„Krásný den,“ pozdravil vedle mě předpisově Tami a zvedl
ruku. I já vzorově zasalutoval a donutil se do úsměvu, který se
ale podobal spíš šklebu. Naštěstí se parťák už díval dopředu
a směřoval na shromaždiště.

„Ahoj Jony,“ ozvalo se za mnou „tak už jsem tady.“

„Helou, Simi, super,“ otočil jsem se a tentokrát jsem se usmál
upřímně. „Jak je?“

„Gúd... A hele, dneska jsme tamhle!“

Na velkém dvoře obklopeném vzrostlými stromy se rozzářily velké obdélníky vymežující polohu jednotlivých tříd. Dnes naše fialová barva zablikala na konci plochy, hned vedle hřiště.

„To by byla paráda, celý dopoledne hrát...“ zašeptal Tami a já se usmál, ale obrátit se na něj jsem se neodvážil. Už tak jsem měl průšvihů dost. Seřadili jsme se čelem proti týčrovi a každý ho ve chvíli, kdy jeho místo zablikalo, pozdravil malou úklonou. Feriho místo bylo prázdné. Mám narušit rituál, nebo ho omluvit až ve třídě? Kašlu na něj, stejně se zase zašil. Nechápu, že mu to za to stojí.

Zazněl známý zvonivý tón a ze mě spadla všechna nervozita a naplnila mě radost. Všechny hlavy se podívaly stejným směrem, kde se před námi vznášela velká tvář ministra osobního rozvoje. Jeho úsměv zářil jako slunce.

„Krásný nový den, mladí přátelé,“ kývnul a všichni sborem předpisově odpověděli. „Všichni jsme dostali tento nový den jako nezasloužený dar. Opět jsme dostali šanci být lepší, moudřejší, prospěšnější naší planetě i Lize národů,“ pokračoval ministr. „Společenství vám mladým nabízí příležitost se naučit další úžasné věci, které vám pomohou se ještě více radovat z toho, že je život krásný a vy můžete být jeho součástí. Buďte si toho vědomi a nezapomínejte, jak křehké naše společenství je, pokud nebudeme svorní. Radujte se a učte se!“ zahlaholil, skoro jako by zpíval, a zvedl ruku k pozdravu, ale to už většina žáků a učitelů propukla v radostný jásot doprovázený potleskem. I já měl co dělat, abych potlačil slzy.

„Jsem tady... thanks...“ přerušil moje dojetí přibíhající Feri a nepředpisově mě štouchnul loktem do žeber. Zalila mě vlna vzteku, ale protentokrát jsem se ovládnul. Už pro ta slova, co jsem před chvílí vyslechnul, a pro předsevzetí, že se konečně polepším. Naštěstí vzápětí zazněly první tóny školní hymny a my začali zpívat. Každý z nás, stovky dětí na dvoře, všechny

školy v zemi, celý svět, všechno vítalo nový den s jeho krásnými přísliby.

Hned ráno repete na zítřejší test z dějáku. Yes, novodobá historie mě fakt baví. Z přihrádky jsem vytáhnul svoje virtu-goggles a rozvalil se na fat-boy. Chtěl jsem mávnout na Tamiho, ale ten už měl oči za průzorem.

„Třicátá léta...“ zahlásil jsem a v prostoru přede mnou se rozhoupala Země, jako bych ji viděl z vesmíru. „Evropa... 2030... 35... 40...“ Obraz se přiblížil a já už poněkolkáté žasnul nad rychle ubývajícími lesy, vysychajícími řekami. Mapa se zbarvila stupnicí sucha, Čechám se ty nejextrémnější hodnoty pořád vyhýbaly.

Zásobení potravinami – sněť pšenice, kukuřice, plíseň rýže...

„Nemoci,“ zablikalo vlevo.

„Detail!“ rozkázal jsem a nad piktogramy měst začaly hrozivě vyrůstat grafy. Covid, malárie, hemoragická horečka, žloutenka, encefalitis, tyfus... Počty případů, počty úmrtí. Afrika, Asie, jižní Evropa... Hudba v pozadí zesilovala.

„Simulaci!“

Stojím v bílém plášti v nemocnici, rozhlížím se. Venku je děsné horko, vidím, jak se za oknem chvěje vzduch, v místnosti je snad dvacet postelí, na nich děti jen o málo mladší než já. Vyhublý tmavý kluk z postele přede mnou natahuje ruce, ale padají mu zpátky na příkrývku.

„Pane doktore, je to úplná epidemie, venku čeká snad deset dalších nemocných,“ volá ode dveří sestra a mává nějakými papíry.

„Uložte je na chodbu,“ slyším vlastní hlas, pak beru od sestry výsledky vyšetření. Hrůza, většina je pozitivní... vím, že jim zbývá nejvýš pár dní. Má vůbec smysl je léčit? Ztrácet čas?

„Zpět!“ vyslovuju další příkaz a s úlevou se od 3D projekce odpoutávám, jsem zase ve třídě a před očima mám pohyblivé mapy, grafy. Zachycují migraci ve čtyřicátých a padesátých letech. Je děsivě krásné vidět, jak zhasínají piktogramy vodních zdrojů a od nich jako vlny na hladině prchají lidé. Tisíce, miliony směrem na sever, západ...

„Detail! Ví ár!“ Vznáším se nad vyprahlou rovinatou krajinou. Podél vysoké zdi se valí zástup lidí, bídně oblečené děti, muži i ženy, senioři, co se sotva drží na nohou, nemůžu dohlédnout, kde začíná a kde končí. Někde na boku stojí nákladáky s pomocí – vojáci vytvářejí kordon a pouštějí lidi po malých skupinách. „Přiblížit!“

Všechno vidím z korby vozu, pode mnou desítky natažených rukou, já do každé z nich dávám lahev s vodou. „Tady máte a jděte! Uvolněte místo pro další... je vás moc!“ volá kolega vedle mě. Je to Tami. Oni ale zůstávají u nás, tlačí se, nějaká dívka upadla a ostatní po ní šlapou, někdo seskakuje z vozu, aby jí pomohl... zdálky se ozval výstřel a pak další...

Zablíkal můj osobní senzor a obraz zmizel. „Napij se, jéčko!“ ozval se známý hlas a já si uvědomil, že mám fakt v puse úplně sucho. Na okamžik jsem sundal brýle a nadechnul se. Pak jsem se rozhlédl po místnosti. Tami se taky zrovna probral a podíval se na mě: „Hustý, co?“

Vzal jsem z osobní kóje skleničku a na tři loky vyžahnul připravený nápoj. „Jsem zvědavej, kde je asi teď Feri...“ usmál jsem se.

„Určitě zkoumá poslední novinky středomořské kuchyně ve třicátých letech.“ Ukázal na kamaráda, který se za okuláry díval kamsi do prázdna. „Koukni, jak slintá...“

„Pokračujte v práci!“ ozval se přísný hlas týčra. Najednou stála mezi námi, a kdybych necítil její parfém, myslel bych si, že se taky jenom promítla. I když...

Nakonec to zas tak špatné odpoledne nebylo. Ale stejně jsem byl rád, že nám Systém povolil jenom dvě hodiny. Fakt je geniální! zhodnotil jsem nadšeně, jak to bylo zase přesný. Za tu dobu jsme totiž stihli i ten dort s horkou čokoládou i ty super běžecký boty. A u všech ostatních věcí jsem uznal, že to jsou nesmysly. Nakonec jsem v prodejně turistických potřeb objevil ještě brejle na noční vidění, co uměly měřit i radiaci, UV záření, temnou hmotu a vlastně fungovaly i jako termokamera. Sice mi máma vymlouvala, že to nikdy nevyužiju, ale mně to přišlo dost cool a nakonec nestály ani tak moc.

Kevin se projel na horské dráze dokonce třikrát, protože jsem mu ochotně postoupil svůj voučr – takový šílenosti jako jízda vzhůru nohama nebo skoro volnej pád mi fakt stačilo sledovat zpozzdálí.

„Tak co, šampione?“ Zase jsem měl ten nutkavej pocit, že bych ho nejradši poplácal po rameni nebo rovnou obejmul. „Jsi nějakej bledej, bude blitíčko?“

„Ízy...“ zavrával Kevin a naznačil, že i on by se o mě nejradši opřel. „Klidně bych ještě šel, ty padavko!“

„Už budeme muset jít, zbývá nám čtrnáct minut,“ odvětil věcně rodič a já viděl, že začíná být nervózní. „Ještě se stavíme pro nějakou zeleninu, když už jsme tady.“

Blesklo mi hlavou, že naštěstí nezbyl čas zkoušet si nový společenský oblek, který mi máma původně chtěla koupit jako překvapení. Stejně do výroční ceremonie zase vyrostu, ale to jsem jí radši neřekl a nechal jsem ji během Keviho poslední jízdy v klidu naříkat, že zase nic nestíhá. Pak mi to ale nedalo a pichlavě jsem ji napomenul, ať si dává pozor na to, co tady povídá, nebo k tomu moři nepojedeme.

„Neblázni, za takové prkotiny se přece kredity nestrhávají, ne?“ podívala se na mě a já si v té chvíli připadal provinile, že si z ní dělám džouky.

Všichni tři jsme vyrazili k prodejně ovoce a zeleniny. Tam to bylo fakt cool, protože se tam, samozřejmě virtuálně, houpaly ve větru nejrůznější ovocné stromy a pod nimi bedýnky jejich plodů, o kus dál záhony s voňavými bylinkami a pohyblivé stolky s nakrájenou zeleninou připravenou k ochutnání. Nebe ani nemuseli promítat, protože jsme byli v nejvyšším patře a střecha byla prosklená. Vlastně jsem tady poprvé zalitoval, že nemáme víc času, ale Kevi už byl stejně neklidný a táhnul nás rychleji než navigace zpátky k výtahu.

A v té chvíli na okamžik zhasly všechny obrazovky a podlahy a stropy se rozblikaly červeným světlem. Všechny osobní prvky Systému se vypnuly, několik vteřin bylo ticho. Pak se obrazovky rozsvítily a ozvala se znělka mimořádných zpráv.

„Omlouváme se všem občanům za vyrušení, ale jsme nuceni vás informovat, že před pár minutami došlo k hackerskému útoku na městskou nemocnici...“ oznamoval hlas, zatímco na všech monitorech běželo totéž – krvácející bejby pořezané robotem během operace, junior v troskách invalidního vozíku, senioři v křečích na postelích nebo na zemi v nemocničních pokojích, ječící postavy pobíhající ve tmě. Zásahové jednotky s ostrými reflektory, řinkot rozbíjených skel, houkání bezpečnostních sirén...

„Zachovejte klid, bezpečnostní jednotky mají situaci pod kontrolou, jste v úplném bezpečí...“

„Kolik je obětí?“ položil jsem Systému dotaz, ale individuální přístup byl blokovaný, na privátní projekci běžela stejná reportáž a hlas jako všude kolem.

„Podle předběžných zpráv nejsou zatím ztráty na životech, ale zraněných stále přibývá. Policie zajistila oblast a snaží se

vypátrat pachatele. Situace je pod kontrolou, přesto vláda rozhodla o nouzovém režimu..." pokračoval hlas redaktorky doplněný leteckým pohledem na jednotky policie, hasičů a vozy záchranky.

„Tak jdeme?“ netrpělivě na nás mával Kevin, zatímco rodič spolu s ostatními dospělými konsternovaně sledoval zpravodajství.

„Ministr obrany vyjádřil podezření, že útok souvisí s plánovanou obrannou operací v oblastech za Velkou bariérou. ‚Chtějí nás oslabit a odradit,‘ řekl doslova, ‚ale o to odhodlaněji se vydáme bránit naši svobodu a životy. Žádný barbarský útok nás nezastaví.‘“

„Jdeme,“ kývla konečně máma. „Máme už jen..."

„Myslím, že je to jedno,“ přerušil jsem ji. „Je nouzový režim, musíme počkat na instrukce.“

„Zachovejte klid, jste v úplném bezpečí,“ zopakoval už několikrát hlas. „Pro jistotu byly odpojeny individuální přístupy do Systému, sledujte centrální navigaci a instrukce bezpečnostních složek.“

„Takže nejsme v bezpečí?“ zeptal se nevinně Kevi a já na něj mrknul: „Ale jasně že jsme, brouku. Nevidíš, jak jsou všichni v klidu?“

Většina návštěvníků měla ke klidu fakt hodně daleko. Evakuační navigace všechny směřovala k bezpečnostnímu schodišti, výtah zřejmě nebyl bezpečný. Lidi se tlačili, ozývaly se výkřiky, pláč malých bejbís... Valili jsme se s davem, nic jiného nám nezbývalo, a byla to celkem zábava, protože všichni kašlali na zákazy a tlačili se jeden na druhého. Jenže nás to místo do parkoviště vedlo rovnou ven na betonovou cestu do města. Zřejmě nikdo nechtěl riskovat, že napadnou i Systém automatických řidičů. A to určitě platilo i pro linkové elektrobuses.

Stáli jsme venku se stovkami dalších, totálně zmatení. Porty pořád nefungovaly a navigační šipky tady končily. A policie nebo někdo, kdo by nám řekl, co teď, nikde.

Naštěstí bylo příjemně, slunce se sklánělo k obzoru a obrovská pole, která nás obklopovala, se zabarvila do zlatava.

„Co kdybychom šli pěšky?“ podívala se na nás máma. „Tamhle už je okraj města, vidíte?“

„Já chci jet domů červeňákem!“ protestoval brácha a natruc si sednul na zem. Viděl jsem, že pár lidí se rozhodlo jít, ale většina ostatních postává, vyhlíží pomoc, snaží se oživit komunikační porty, někdo dokonce vytáhnul starý mobil, ale žádná síť nefungovala.

„Červeňákem se pojedeme příště, Kévo. Všechno je odpojený. Pojd', půjdeme s mámou, tady to bude nadlouho.“ Sklonil jsem se k bráchovi a už mi to fakt nedalo, pohladil jsem ho po hlavě. Ucuknul a podíval se na mě překvapeně. Pak se ale megašťastně usmál, podal mi ruku a nechal se zvednout. Vyrazili jsme a udělali jsme dobře, protože teprve když jsme se vnořili mezi první domy naší polis, ozval se hluk helikoptér a elektrobusů mířících k shopping galerii.

„Jaký byl život bez Systému?“ zeptal jsem se, když se ten večer celá naše rodina výjimečně sešla u jídla, které jsme si přivezli.

„Nepamatuji si... je pravda, že mi otec vyprávěl, že jako kluk, tedy junior,“ opravil se předpisově mužský rodič, „musel volat domů, kde je a kdy se vrátí.“

„To musím já taky...“ zasmál jsem se.

„Jenomže dneska tě stejně vidím v Systému. A taky s kým mluvíš, co si kupuješ... A vím, že jsi v pořádku. Ani nevíš, jaká je to úleva,“ pokračoval druhý rodič.

„Občas se stalo, že se nějaké dítě ztratilo... nebo člověk zkolažoval na silnici, protože zdravotní senzory ještě nebyly... a záchranka přijela pozdě. Nebo se někdo opil a naboural jiné auto.“

„Ale muselo to být báječný, sám řídit auto... zkoušel jsem to na trenážeru, když jsme ve škole slavili Den vítězství.“

„Lidé překračovali rychlost, porušovali silniční předpisy, kradli v supermarketech, junioři se povalovali, a někdy se mlátili i do krve... někteří požívali látky, co jim jednoznačně škodily, a nedalo se tomu zabránit,“ pokračoval otec.

„Proč?“ nechápal jsem. „To je nemohli kompenzovat?“

„Lidé byli plní vášní...“ podíval se otec na matku a mně se na okamžik zdálo, že se usmál a skoro neznatelně na ni zamrkal. „Podléhali závislostem.“

„Jako fetišti, to znám. Jak to, že je Systém nezastavil včas?“

„Já si to moc nepamatuji... když jsem se narodila, už se ověřoval Systém,“ navázala matka. „Rodiče ale vyprávěli, že po rozvoji mobilních sítí a pandemii začalo závislostem podléhat strašně moc lidí. Děti často ani nevycházejí ven, protože škola probíhala na dálku, manželé spolu nemluvili, nemilovali se...“

„Jak jako nemilovali?“ podíval se na ni překvapeně Kevi a mně hlavou blesklo, že podobná otázka je společensky nekorektní. I když by to teda zajímalo i mě.

„Pamatuju si z dějáku, že lidi měli deprese, cpali se medikací, bylo hodně sebevražd, korporace i nepřátelé zneužívali služby sociálních sítí, lidi byli hodně nemocní, nehejbali se, měli špatný jídelníček... Jo a prej se s kamarádama člověk viděl většinou jen na monitoru. Což muselo bejt dost křeč, když si představím, jaký to byly vykopávky. Ani dneska mě to ve virtuspejsu dlouho nebaví...“

„Opravdu, prostě se ukázalo, že lidská povaha je tak křehká, že jí musí někdo pomoci. Proto bylo v referendu rozhodnuto všechny sítě a informační a řídicí systémy integrovat a svěřit pod veřejnou správu. Tak vznikl Systém, který měl jediný cíl – pomoci lidem žít zdravě a šťastně,“ zakončil otec skoro vítězoslavně.

„Ale stejně...“ namítnul jsem a hned jsem se toho trochu lek-
nul. „Nemyslím si, že by všichni byli pořád šťastní... já sám
mám někdy pocit, že bych se vším praštil... a to jsem nikdy
proti Systému nešel. Aspoň co vím...“ Vzápětí mi ale hlavou
blesklo několik situací, kdy jsem naopak udělal natruc to, co
mi Systém nedoporučil. Že by na tom niknejmů Rebel něco
bylo, i když mě štvalo?

„Jsme svobodní a sami se rozhodujeme, jestli se Systému svě-
říme. Jestli chceme, nebo nechceme být užiteční pro společ-
nost i rodinu. A taky šťastní. To je základní pravidlo. To vám
ve škole neříkali?“ divil se mužský rodič.

„Asi jo... Jenže když se mu nesevěříme, přijdeme o všechno,
ne?“

Oba rodiče se na sebe podívali vystrašeně.

„Každý si jen nese následky svých činů. Pravidla jsou jasná,“
vysvětlil otec.

„Ani nevíš, jak to bylo těžké, rozhodovat se bez něj. Člověk
mohl udělat hodně chyb a podle toho svět taky vypadal,“ do-
plnila máma a začala sklízet talíře. „Buď rád, že žiješ dneska...“

Všichni se postavili a obvyklým rituálem společně poděkova-
li za to, že máme co jíst, žijeme v bezpečí a vzájemné harmo-
nii. A i když jsem rodiče podezřívával, že to takhle absolvujeme
jen, aby se naší family přičetly sociální kredity, měl jsem tu
chvilku celkem rád. Jen Kevin, který nás celou dobu poslouchal
s otevřenou pusou, se už nemohl dočkat, až si bude moct jít
hrát. A nebyl sám – každý z nás zmizel do svého pokoje skoro
okamžitě.

Co máme do školy? No jo, fyzika a literatura... Pustil jsem
si zrychlenou animaci toho, co jsme brali – elektrický proud,
značky, jo, to je jasný U je napětí, I proud... jo. Před očima se
mi v prostoru objevily značky elektrosoučástek a já je pohy-
bem rukou pospojoval do obvodu. Error! Šit, co je špatně? Jo,

jasně, dám tu diodu obráceně... Yes! Mám to dobře, ízy! Tak ještě jeden a je hotovo.

Tentokrát jsem to zvládnul napoprvé, a tak jsem se vrátil k veršům, co jsem poslouchal ve škole. Co to vlastně bylo za juniora, co je psal? Přihlásil jsem se a položil Systému dotaz. Ale moc mi toho nevyhodil, datum narození, pravděpodobného úmrtí; síla, bylo mu teprve čtrnáct! Pobyt v sirotčinci, transport do ghetta, básniček, co psal ručně do časopisu, mi to nabídlo skoro třicet. Podpis. Fotka se nedochovala. Hustý; jak snadno dřív člověk mohl zmizet. Kdyby nic nenapsal, možná že by o něm dneska nikdo nevěděl...

To po mně je zaznamenaný úplně všechno – videa, fotky, nahrávky všech pokynů a dotazů do Systému, zdravotní data, školní práce, rozhovory, rozhodnutí, chyby i úspěchy... Vlastně úplně všechno ne, včera v tom parku přece Systém spadnul. A najednou bylo úplně na mně, co udělám.

Stejně to byla síla, jak se jim Systém podařilo nabourat, jsou to fakt borci! Blesklo mi hlavou slovo, které použil ten zrzek v Centralparku. Ale hned jsem tu myšlenku zahnal. Nechci přece bejt rebel, na kterého si všichni ukazují! To vážně nemá budoucnost!

Tak co teď? Na jednu stranu jsem věděl, že to, co se stalo včera v Centralparku, byla špatná věc. A měl bych to nahlásit. Možná zrovna informace ode mě můžou zásadně pomoci při pátrání. Ale bylo v tom i něco, co mě přitahovalo. Přivřel jsem oči a znovu viděl tu černovlasou holku, co mi dává knížku, a skoro cítil Lukyho stisk, když mě držel a říkal: „A ty jsi borec! Ale pořád se bojíš málo.“

„Člověk mohl udělat hodně chyb,“ jako bych znovu slyšel rodičův hlas. „Buď rád, že žiješ dneska...“

Měl bych se poradit se Systémem, přesvědčoval jsem se v duchu, ale nejistota pořád narůstala.

Letmo jsem přelítnul poslední zprávy – zavření obou kostelů, dharmacentra i divadel z bezpečnostních důvodů, vývoj nového léku na alzheimera, soutěž na nejlepší slogan na podporu ochrany klimatu, pomoc Lékařů bez hranic při nepokojích v Africe, pálení evropských vlajek poblíž oáz ve vnějších distriktech, technické potíže na základně na Měsíci, dobrovolnická soutěž pro školní skupiny, objev nadsvětelné částice... Nuda. Kliknul jsem na můvi z CERNu a 4D simulace mě okamžitě vtáhla do urychlovače. Svazky částic se rozběhly a po nárazu v energiích, které sjednocovaly látku a energii, mizely a zpětně v čase kolabovaly a multiplikovaly se v destinacích a energiích, které odporovaly standardnímu modelu i relativitě. To jsem z toho jelen!

V té chvíli jsem uslyšel vzlykání a mezi zářícími svazky zablikala Kevinova tvář.

„Back...“ dal jsem pokyn a zase jsem seděl u sebe v pokoji. Systém emocionálně silné signály vždy preferoval, proto se mi brácha naboural do projekce. Teď jsem ho na obrazovce viděl v jeho pokoji s očima plnými slz. A ani jeden rodič nikde.

„Co se děje, Kévo?“ zeptal jsem se, ale místo odpovědi se přenos přerušil. Dvě tři vteřiny jsem váhal, jestli ho mám nechat na pokoji, ale pak jsem se zvednul a vyrazil za ním.

„Kevi? Dobrý?“ zatukal jsem na jeho pokoj. Zevnitř se ozýval vzlykot, ale zdálo se, že se ho snaží tlumit. Vzal jsem za kliku a otevřel dveře.

„Brácho?“

„To je je do-dobrý... dí-díky...“ vyražel ze sebe, pak popotáhnul a rozkašlal se. Přistoupil jsem k jeho křeslu.

„Něco ve škole?“

„Ve ško-škole taky dobrý...“ utřel si oči a nos rukávem.

„Na, vysmrkej se.“ Podal jsem mu kapesník a sednul si na opěradlo těsně vedle něj. „Tak co se děje?“

„Viděl jsem na zdi, že bude válka... Hlásili, že napadnou nejdřív Systém a pak přijdou a seberou nám domy... a nás odvezou někam pryč...“ podíval se na mě a bylo vidět, jak moc se snaží, aby se znovu nerozbrečel.

„To byla asi nějaká nová hra, ne? Nebo trailer na nový míví... znáš to, lidi baví hrát si na válku...“

„Žádná hra!“ protestoval bratr. „Vysvětlovali, že ty dva útoky na Systém určitě nejsou náhoda. A jestli na ně rychle nepřijdou, bude to špatný... Prej uvažujou, že zavřou školy, divadla...“ Podíval se na mě a přitom mě vzal za ruku. „Tebe by taky odvezli?“

„Ne, to víš, že ne, neboj. Všechno bude dobrý, uvidíš...“ uklidňoval jsem ho, ale popravdě jsem vůbec klidný nebyl. Postupně se mi to začalo skládat v hlavě – Simi, včerejší akce na podporu vlády a pak ten chaos, dnešní rozhovor ve škole, odpolední útok na nemocnici i evakuace shopping centra, apel ministra, zavření kostelů...

„Jsem tady s tebou. Nemáš se čeho bát,“ zopakoval jsem. „Nechceš si jít dát něco dobrýho? Nebo si můžem jít zakopat na zahradu. Co říkáš?“

„Nou, dík...“ zakroutil hlavou. „Půjdu dělat věci do školy, jsem na tom bídně. Až pošlou rodičům moje skóre, budou zklamaný...“

Sevřel mi ruku ještě pevněji, až jsem z toho začal být nervózní. Počkej, to se nesmí, nezapomeň na kamery, chtěl jsem říct, ale místo toho jsem zahuhlal jen: „Musím už jít...“ vyprostil jsem ruku z jeho stisku a předpisově rovně se postavil.

„Potřebuju ještě něco zařídit.“